

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 23. června 2016 v trestní věci obviněné D. R., nar. , *t a k t o* :

Odvolání obviněné D. R. proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 11. 5. 2016 č. j. 1 T 123/2015 - 221 se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byla obviněná D. R., roz. S., nar. , uznána vinnou, že v Plzni dne 19.10.2015 v době kolem 13.13 h až 13.23 h v Nádražní ul. 7 u Okresního soudu Plzeň-město v jednací síni č. 3 v průběhu hlavního líčení ve věci sp. zn. 2T 101/2015 v době, kdy J. K., nar. , vypovídala jako svědkyně uvnitř řečniště, přičemž svoji kabelku ponechala přikrytou svým kabátem na lavici u zadní stěny, odcizila z uvedené kabelky mobilní telefon zn. Sony Xperia E3 IMEI operátora Vodafone účastnického čísla v hodnotě 1.400,- Kč,

a takového jednání se dopustila přesto, že byla usnesením Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 29.10.2012 č. j. 12 PP 126/2012-23, které nabylo právní moci dne 30.10.2012, podmíněně propuštěna nejméně z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců uloženého jí rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 26.9.2007 č.j. 33T 30/2007-269 pro účastenství na tr. činu krádeže podle § 10/1b) k § 247/1d) tr. zákona ve spojení s usnesením téhož soudu ze dne 16.7.2010 č.j. 33T 30/2007-375 se zkušební dobou tří roků běžící do 30.10.2015.

Okresní soud posoudil jednání obviněné jako přečin krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku a za to ji odsoudil podle téhož ustanovení k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku a 4 měsíců, pro jehož výkon zařadil obviněnou podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou.

V adhezním řízení rozhodl nalézací soud tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložil obviněné povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené J. K., nar. , bytem , částku 1.400,- Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byla tato poškozená se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podala obviněná v zákonné lhůtě odvolání směřující proti výrokům o vině a trestu, jakož i výroku o náhradě škody. Řádný opravný prostředek odůvodnila prostřednictvím své obhájkyň. Nesouhlasí s tím, že byla shledána vinnou z odcizení mobilního telefonu, neboť od počátku trestního řízení se doznala ke krádeži sáčku, který měl podle tvrzení poškozené obsahovat pervitin. Odvolatelka namítá, že se nepodařilo prokázat, že poškozená s údajně odcizeným mobilním telefonem vůbec vstoupila do jednací síně. K tomu měl soud k dispozici pouze tvrzení poškozené a případná manipulace

s telefonem není zachycena ani na kamerovém záznamu. V té souvislosti zdůrazňuje, že zkušenost poškozené s drogami byla v řízení bez nejmenších pochybností prokázána, a to jednak při výpovědi samotné poškozené před tímto soudem, tak i prostřednictvím přehrávaného videozáznamu z hlavního líčení konaného v jiné trestní věci (sp. zn. 2 T 101/2015), kde poškozená v postavení svědkyně o tom vypovídala, konečně i z dopisu zaslaného Z██████ Š██████ obžalované, přitom se jedná o svědka, který měl poškozené v minulosti předávat pervitin.

Obžalovaná podle svého názoru dostatečně přesvědčivě vysvětlila, jak zjistila, že má poškozená při sobě sáček s drogou a z důvodu tělesné potřeby drogu užít se jí pokusila poškozené odcizit. Z výpovědi jak obžalované, tak poškozené, je zřejmé, že poškozená měla ve své kabelce peněženku s obnosem cca 7.000,- Kč. To obžalovaná zjistila při ohledávání této peněženky, avšak peněženku samotnou ani sebemenší finanční hotovost poškozené neodcizila. Je tedy přesvědčena, že pokud by chtěla poškozenou okrást o cokoliv jiného, než-li o drogu, bylo by pro ni nejjednodušší odcizit jí peníze, které nejsou, oproti telefonu, dohledatelné.

Obhajoba poukazuje na to, že u obžalované nebyl předmětný telefon zajištěn, ani nebyl učiněn pokus o zjištění, kdo ho má v současné době v držení. Obžalovaná sama před jednací síní dne 19. 10. 2015 nabídla své prohlédání a ukázala přítomným i svoji kabelku. Vzhledem k tomu, že výrobní rozměry mobilního telefonu nejsou nijak malé (137 mm x 69 mm x 8,5 mm), je poměrně obtížné takovýto telefon nenápadně skrýt při sobě nebo ve svých věcech. Pokud by obžalovaná telefon odcizila, bylo by pravděpodobnější, že by se z místa chtěla co nejrychleji vzdálit, a nevracela by se do jednací síně.

Podle názoru obžalované je věrohodnost poškozené snížena její drogovou minulostí a též osobními rozpory se samotnou obžalovanou, panem Š██████ a společnou známou V██████. Snížená věrohodnost je mimo jiné dokladována i ze zaznamenané výpovědi poškozené coby svědkyně při hlavním líčení konaném dne 19. 10. 2015.

Okolnosti úhrady části škody, kterou měla obžalovaná poškozené způsobit, byly obžalovanou přesvědčivě vysvětleny, neboť úhradou částky 600,- Kč chtěla uhradit odcizenou škodu a i případnou další újmu, kterou měla poškozená K██████ utrpět. Rozhodně nelze tuto úhradu brát jako doznání se ke způsobení škody odcizením mobilního telefonu. K tomu nesměruje ani výše uhrazené částky, ani například doprovodný text provázející platbu.

Všechny shora uvedené námitky se vztahují k nesprávnému popisu předmětného skutku. Další námitky se týkají uloženého druhu a výše trestu, neboť obžalovaná shledává uložený trest ve výměře šestnácti měsíců odnětí svobody nepodmíněně za nepřiměřeně přísný, a to hned z několika důvodů. Ukradená droga měla spíše bagatelní hodnotu v rovině několika málo stokorun, obžalovaná škodu svým jednáním způsobenou uhradila ještě před vyhlášením odsuzujícího rozsudku, a konečně obžalovaná – ač označená za majetkovou recidivistku – poměrně dlouhou dobu žádnou majetkovou trestnou činnost nepáchala. Nad svým jednáním vyjádřila lítost a opakovaně se omlouvala jak poškozené, tak soudu. Při vědomí skutkové podstaty přečinu podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku je odvolatelka přesvědčena, že v jejím případě je trestné i odcizení věci bezcenné, avšak má za to, že s ohledem na všechny okolnosti případu jí měl být uložen trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, jehož výkon mohl být s ohledem na osobní poměry obžalované odložen na přiměřeně dlouhou zkušební dobu. S ohledem na shora uvedené obžalovaná žádá, aby odvolací soud změnil výrok

napadeného rozsudku tak, aby odpovídal provedenému dokazování a dále aby za doznané jednání jí uložil trest odnětí svobody ve výši šesti měsíců nepodmíněně, jehož výkon odloží na přiměřenou zkušební dobu.

Podle § 254 odst. 1 trestního řádu nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Krajský soud z podnětu včas podaného odvolání obviněné přezkoumal všechny napadané výroky, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a došel k závěru, že odvolání není důvodné.

Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku proběhlo v souladu s trestním řádem, při plném respektu práva na obhajobu a při dodržování všech procesních ustanovení sloužící ke zjištění skutečného stavu věci. Odvolací soud neshledal žádné podstatné vady řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, které by samy o sobě mohly odůvodnit zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, takové vady ostatně odvolatelka sama neuplatnila. Pokud jde o napadený výrok o vině, nutno akcentovat, že nalézací soud provedl úplné dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu, důkazy provedl zákonným způsobem a při jejich hodnocení postupem podle § 2 odst. 6 trestního řádu v rámci zásady volného hodnocení důkazů se vypořádal se způsobem obhajoby obviněné, rozpory v jejich postupných výpovědích i ostatními provedenými důkazy. Přitom je třeba zdůraznit, že odvolatelka uplatňovala své námitky ve vztahu k předmětu krádeže, způsobu provedení krádeže i hodnotě odcizené věci identickým způsobem jako v podaném odvolání, jehož námitky stanoví limity přezkumné povinnosti. Okresní soud velice podrobně, přehledně a logicky se vypořádal se způsobem obhajoby, své skutkové i právní závěry, s nimiž se zdejší soud ztotožňuje, přehledně rozvedl ve výroku o vině napadeného rozsudku, kdy jednal zcela v souladu s požadavky ustanovení § 120 odst. 3 trestního řádu. Promítl je i do argumentace odpovídající všem požadavkům ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu, pokud jde o odůvodnění. V té souvislosti nalézací soud v rámci hodnocení provedených důkazů vysvětlil, o které důkazy se opírá, proč neuvěřil obhajobě obviněné, jaké skutečnosti považuje za prokázané a na podkladě jakých důkazních prostředků a jakým způsobem subsumoval skutková zjištění pod zákonné znaky přechinu, jenž je obviněné dáván za vinu.

V této souvislosti nutno akcentovat, že odvolací soud sám neprováděl znovu některé ze stěžejních důkazů provedených soudem první instance, nedoplnil dokazování nějakým novým důkazem ve vztahu k rozhodování o vině a neshledal v hodnotících vývodech napadeného rozsudku žádné porušení principu formální logiky. Za této situace je podle § 263 odst. 7 věta druhá trestního řádu vázán hodnocením důkazů provedených soudem nalézacím na podkladě zásady volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu, a to s vědomím, že na rozdíl od soudu prvního stupně odvolací soud nerozhoduje na podkladě zásad ústnosti a bezprostřednosti podle § 2 odst. 11, odst. 12 trestního řádu, které jsou právě atributy volného hodnocení důkazů soudem nalézacím. Ten měl tedy možnost sledovat nejen obsah výpovědí obviněné a svědkyně - poškozené, ale mohl vnímat i nonverbální projevy a ty hodnotit v souvislosti s dalšími provedenými důkazy, mezi nimiž je nutno spolu s odůvodněním přezkoumávaného rozsudku akcentovat přehrání záznamu kamery z jednací síně i zvukového záznamu hlavního líčení, při němž došlo ke spáchání projednávané trestné činnosti. Okresní soud se správně vypořádal i s námitkami ohledně obecné či specifické věrohodnosti svědkyně poškozené, v tomto směru lze odkázat na rozbor důkazů na straně 4

napadeného rozsudku, kde se okresní soud zabývá i těmi návrhy na doplnění dokazování, jimž nebylo možno z důvodů jejich neexistence vyhovět (týká se doby šesti měsíců pro zálohování údajů ve smyslu § 88a trestního řádu).

Okresní soud se správně zaobíral dvěma verzemi ve vztahu k tomu, co mělo být z kabelky poškozené odcizeno, naprosto transparentně vysvětlil, proč vychází z verze uváděné poškozenou a z jakého důvodu neuvěřil postupně pozměňované obhajobě obviněné. Naopak je zřejmé, že okresní soud veškeré důvodné pochybnosti hodnotil ve prospěch obviněné, což se promítlo i do změny právní kvalifikace oproti právnímu posouzení státním zástupcem v návrhu na potrestání. Okresní soud správně vysvětlil, proč oproti původní užití právní kvalifikaci, kterou není ve smyslu § 220 odst. 2 trestního řádu vázán, pominul znaky § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku, neboť v době páčání trestného činu neměla poškozená kabelka ani na sobě, ani při sobě, tudíž její jednání nemohlo být posouzeno i jako tzv. kapesní krádež.

Pokud jde o rozhodování o trestu, obviněná se dopustila přečinu, za nějž zákonodárce stanoví trest odnětí svobody v rozmezí od šesti měsíců do tří roků. Projednávané trestné činnosti se dopustila jakožto osoba s výrazným sklonem k páčání majetkové trestné činnosti, a to ve zkušební době podmíněného propuštění. Navíc je třeba zdůraznit, že odsouzení Okresním soudem Plzeň-město ze dne 31. 8. 2007 sp. zn. 10 T 120/2007 za trestné činy krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 a porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, odst. 2 trestního zákona je nutno považovat za předchozí odsouzení ve smyslu speciální recidivy. Původní trest v této věci byl uložen v podobě obecně prospěšných prací v maximální výměře 400 hodin, došlo k přeměně trestu na 200 dnů (tedy bez jakéhokoliv zápočtu vykonaného dne), z výkonu trestu byla obviněná propuštěna 18. 2. 2012. Je třeba poukázat na ustanovení § 55 odst. 2 trestního zákoníku, jež upravuje důvody pro uložení nepodmíněného trestu, pokud horní hranice rozpětí nepřesahuje tři roky.

Recidivistům, a to především recidivistům speciálním, bývá trest ukládán již v polovině či horní polovině zákonného rozpětí, v tomto případě tedy od dvaceti jednoho měsíce do tří roků. Nalézací soud si toho byl patřičně vědom, jak vyplývá z jeho argumentace na straně 5 odstavce 3 přezkoumávaného rozsudku, když trest uložil s přihlédnutím k tomu, že lze důvodně očekávat, že obviněná vykoná i zbytek trestu, z něhož byla podmíněně propuštěna (18 měsíců ve věci Krajského soudu České Budějovice sp. zn. 16 T 14/2005, dalších 292 dnů ve věci Okresního soudu Plzeň-město sp. zn. 33 T 30/2007). Podle názoru zdejšího soudu neměl být trest ukládán jen ve druhé čtvrtině zákonného rozpětí se zřetelem k tomu, že „trestnou činnost měl umožnit postup jiného senátu Okresního soudu Plzeň-město“. V tomto směru nalézací soud nesprávně vyhodnotil příčinnou souvislost. Podle názoru zdejšího soudu měl být ukládán trest v horní polovině zákonného rozpětí a při případném odvolání státního zástupce v neprospěch obviněné by zdejší soud se zřetelem k osobě obviněné, sníženým možností její nápravy i okolnostem případu uložil trest přísnější, nikoliv však rozhodně trest exemplární, jak dovozoval soud okresní s ohledem na místo a dobu páčání trestného činu – v jednacím síni při projednávání jiné trestné činnosti. Spíše měl okresní soud zohlednit další přitěžující okolnosti, které nezahrnul, a to zjištění, jakožto motivaci obviněné.

Zdejší soud by na podkladě této skutečnosti považoval za přiměřený trest vyšší než dvacet jeden měsíc. V žádném případě nelze akceptovat návrh obhajoby na podmíněný odklad výkonu trestu, neboť i z toho, co zdejší soud uvedl nad rámec argumentace okresního soudu,

vyplývá, že předchozí tresty nespojené s přímou represí nevedly k nápravě, neodradily obviněnou od opakování majetkové trestné činnosti, navíc je v této souvislosti znovu akcentovat, že přečin byl spáchán v průběhu soudního jednání o trestném činu přímo v jednacím síni. Při absenci odvolání státního zástupce zdejší soud potvrdil napadený výrok o trestu, a to včetně výroku o režimu výkonu trestu ve věznici s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Jelikož se dopustila obviněná projednávané trestné činnosti poté, co již v minulosti byla ve výkonu trestu odnětí svobody pro úmyslnou trestnou činnost, musí být zařazena do věznice s ostrahou; mírnější typ věznice by mohl být stanoven výhradně v rámci moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku, pokud by pro něj byly zcela mimořádné důvody spočívající v osobě obviněné nebo okolnostech trestného činu. Proto ale nebyly žádné důvody.

Zdejší soud jako správný potvrdil i výrok o náhradě škody, kdy se ztotožňuje se závěry napadeného rozhodnutí a především argumentací okresního soudu na straně 6 v posledním odstavci. Pokud jde o skutečnost, že soud prvního stupně nesnížil rozsah povinnosti uhradit škodu o údajně uhrazenou částku 600,- Kč, je to jednak z toho důvodu, že v době rozhodování okresního soudu nebylo doloženo, že by poškozená takovou částku převzala, navíc s ohledem na způsob obhajoby obviněné, se nemělo jednat o dílčí náhradu škody za odcizený mobilní telefon, ale za údajné odcizení pervitinu, které v této věci nebylo prokázáno a odkazovalo jenom na vyvrácenou verzi odvolatelky.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 23. června 2016

JUDr. Pravoslav Polák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Andrea Benešová

